

Δίνουμε τήν μάχη για τό μέλλον μας

τοῦ Νίκου Δένδια

Υπουργοῦ Εθνικῆς Άμυνας
ύπουληφίου Βουλευτοῦ ΝΔ Β' Αθηνῶν

Η χώρα μας βρίσκεται ένωπιον τών πλέον κρίσιμων, άχρειστων καί ένδεχομένως έπιζημων έκλογών της σύγχρονης Ιστορίας της. Τό διακύβευμα τῶν έκλογών αὐτῶν είναι πολύ βαθύτερο από τό άπλοϊκό «μνημόνιο-άντιμημόνιο» καί εύρυτερο από τήν μάτοφυή ή όχι τοῦ GREXIT. Στίς έκλογές αυτές καλούμαστε νά έπιλεξουμε τό μοντέλο κρατικής, κοινωνικής καί οικονομικής όργανωσης πού θέλουμε.

Θά βαδίσουμε τόν δύσκολο δρόμο τῶν μεταρρυθμίσεων, τῶν τομών καί ἄλλαγων; Η θά ύποχωρήσουμε ἀτακτα στό παρελθόν; Θά προβούμε στόν δομικό καί εύρωπαϊκό έκσυγχρονισμό τοῦ Κράτους καί τής Οικονομίας ή θά έγκλωβιστούμε σέ ἔνα Βαλκανικό μοντέλο ύπανάπτυξης; Θά ἀπελευθερώσουμε τήν Οικονομία καί τήν έπιχειρηματικότητα; Η θά περιχαρακώσουμε τόν Κρατισμό; Θά λειτουργούμε μέ εύνομια καί συνταγματική τάξη ή θά έπανελειή ἀνομία καί τό μπάχαλο; Θά είμαστε μά Δυτική χώρα στά Βαλκάνια, ή μά Βαλκανική χώρα στήν Εύρωπη;

Δημιουργεῖται μέσα μου ή βεβαιότητα ὅτι ὃν θέλουμε νά έπιβιώσουμε ως χώρα καί ως λαός, είναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀντιληφθούμε τό ἀπόλυτα κομβικό σημεῖο πού βρισκόμαστε καί νά ἀναλογιστούμε τή διαδρομή μέσα ἀπό τήν ὅποια φτάσμε μέχρι ἐδῶ. Χρειαζόμαστε μία πλήρη ἐνδοσκόπηση τοῦ πλέγματος ἀξιών, πρακτικῶν καί ἀντιλήψεων πού κυριάρχησαν στήν Μεταπολίτευση, γιά νά ἐντοπίσουμε τίς παθογένειες πού δίδηγησαν στήν κρίση. Μιά κρίση πού δέν είναι μόνο οικονομική ἀλλά καί κρίση ἀξιῶν!

Σύμφωνα μέ τήν δική μου ἀνάγνωση τής σύγχρονης μεταπολιτευτικής Ιστορίας μας, ἀπό τό 1981 καί μετά, δημιουργήθηκαν σταδιακά οι συνθήκες πού συνδυαστικά καί προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπέφεραν τήν κρίση πού σήμερα βιώνουμε.

Ἐπιγραμματικά: Ἀποδημήθηκαν οι «θεσμοί χωρίς αύτοί νά ἀντικατασταθούν ἀπό ἄλλους. (Θυμίζω τό περίφημο καί Μουσολινικό/Βοναπαρτικό «Δέν ύπάρχουν Θεσμοί παρά μόνο δ Λαός», Ανδρέας Παπανδρέου, Κοζάνη Απρίλιος τοῦ 1989). Ὑπῆρξε ή πλήρης κομματικοποίηση τοῦ Κράτους (ή κατάργηση τών θέσεων Γενικῶν Διευθυντῶν συνετέλεσε τά μέγιστα σέ αυτό). Ισοπεδώθηκε κάθε ἔννοια ἀριστείας συντελώντας ἔτσι στή δημιουργία μιᾶς ισοπεδωτικῆς κουλτούρας. Ἐπικράτησε κατά συνέπεια ή νοοτροπία τής «ἡσσονος προσπάθειας» καί τοῦ «έλαχιστου κοινοῦ παρανομαστή». Διαλύθηκε ή Παιδεία, καταργήθηκαν τά πρότυπα Σχολεία καί μέ τον Νόμο-Πλάσιο τοῦ 1982, τά Πανεπιστήμια μεταλλάχθηκαν ἀπό κιβωτοί γνώσης καί ἔρευνας σέ θερμοκοπίδες ἀνομίας καί παραγνής κομματικῶν στελεχών. Απαξώθηκαν οι «ἀστικές» Αρχές καί ἀξίες πρός χάριν τής ταχείας κοινωνικο-οικονομικής ἀνόδου μέ κάθε μέσο. Ἐπικράτησε ἔτσι ἔνα μοντέλο χυδαίου καταναλωτισμοῦ καί «νομιμοποιήθηκαν» κοινωνικά τά κατώτερα ἔνστικτα.

Κάθε τι «λαϊκό» βαφτίστηκε γνήσιο καί αὐθεντικό. Ἐκθειάστηκε ή δύναμη τής μάζας καί τοῦ «δρόμου» καί ἀναδειχτήκε ίσχυρότερη τοῦ Νόμου καί τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος. Μέ όχημα τήν ίδεολογική κυριαρχία τής Άριστεράς δημιουργήθηκε ἔνα σύστημα ἀξιῶν πού δικαιολογοῦντες ἀν όχι ἐκθειάζε τή βίαιη διαμαρτυρία, πού βάφτιζε κάθε παράλογη ἀπαίτηση ως «ἄγωνα», κάθε προνόμιο ως «δημοκρατική κατάκτηση», πού ἀποσυνέδεε τά δικαιώματα ἀπό τής ύποχρεώσεις, πού θεωροῦντες τόν ἀστυνομικό ἀντίπαλο καί όχι συνταγματικό φρουρό ταγμένο στήν ύπηρεσία καί τήν προστασία τοῦ κοινωνικού συνόλου καί πού συκοφαντούμε σε κάθε προσπάθεια ἐπιβολής τής τάξεως, ως «καταστολή».

Ολα αύτά ἐπέφεραν τόν σταδιακό ἔκμαυλισμό τής κοινωνίας. Η ἀτομική εύθυνη διαχύθηκε μέσα ἀπό τίς συντεχνιακές συλλογικότητες καί ἔξαλειφθηκε τελείως. Μέσα σέ ἔνα κρατικοτικό μοντέλο χωρίς ἡθική πιεζίδα, ή διαφθορά γιγαντώθηκε καί ἀναδείχτηκε σέ μιά συνήθη καί ἀναμενόμενη πρακτική, σέ κάθε ἐπίπεδο.

Καταλύτης γιά τόν ταχύ καί ἀνεξέλεγκτο μετασχηματισμό, ἀπό μία παραδοσιακή κοινωνία μέ συντηρητικές ἀξιές, σέ μία κατακερματισμένη κοινωνία συντεχνιῶν καί μικροσυμφερόντων χωρίς ἡθικό ἔρμα, ύπήρξε ή ἐπικράτηση ἐνός ἀριστερόστροφου λαϊκισμοῦ πού διαπέρασε καί ἐμπότισε σχεδόν όλόκληρο τό πολιτικό καί κοινωνικό φάσμα. Ο λαϊκισμός ἀποτέλεσε τήν κυριαρχή ίδεολογία καί οι θεωρίες συνωμοσίας τό βασικό ἐργαλείο ἐπεξήγησης τής πραγματικότητας (ἐπειδή ἀκριβῶς ὑπάρχει δυσαρμονία τής πραγματικότητας μέ τούς μύθους πού δ λαϊκισμός παράγει καί συντηρεῖ).

Η ἀρνηση ὅμως τής πραγματικότητας είναι πολύ ἐπικίνδυνο φαινόμενο καί δέν μπορεῖ νά γίνεται ἐσαεί. Έάν ύπάρχει μέλλον γιά τήν Ελλάδα, ύπάρχει μέσω όλων ἀλλαγῶν καί μεταρρυθμίσεων. Ἀν δέν ἀλλάζουμε νοοτροπία, ἀν δέν ἀνασυγκροτήσουμε τήν κοινωνία καί τήν οικονομία πάνω σέ ύγιεις βάσεις, ἀν δέν ἀλλάζουμε παραγωγικό μοντέλο, ή σύγκρουση μέ τήν πραγματικότητα μπορεῖ νά είναι συντριπτική καί μέ ἀνυπολόγιστες συνέπειες. Καί διατρέχουμε τόν κίνδυνο ή σύγκρουση αὐτή νά συμβεί μέσα σέ λίγες ἐβδομάδες!

Ἐφ' δοσον πράγματι ἐπιθυμοῦμε νά παραμείνουμε στή χορεία τῶν ἀνεπτυγμένων κρατῶν, όφειλουμε νά «έπανεκκινήσουμε» τό θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας μας. Η Ελληνική κοινωνία καί οι θεσμοί οφείλουν νά ύποστοῦν ριζικό έκσυγχρονισμό, ώς ἀποτέλεσμα ἐνσυνείδητης παραδοχῆς τής βαθύτατης ύστερησής μας. Η ψευδεπίγραφη εύδαιμονία τῶν τελευταίων δεκαετιών ἐπέτρεψε τήν πλάνη τής εύμαρειας χωρίς παραγωγή, τής δημιουργίας πλούτου χωρίς μόχθο.

Γιά δόλα τά παραπάνω δίνουμε τή μάχη. Μιά μάχη γιά τό σήμερα καί γιά τό αὔριο. Μιά μάχη γιά ἔνα μοντέλο κοινωνίας καί οικονομίας πού θά ἐγγυάται κοινωνική δικαιοσύνη, ἀνάπτυξη, εύημερία, εύνομία καί πρόσδοση. Δέν είναι μάχη μόνο γιά τό κόμμα μας, γιά ἐμάς, γιά τήν οικογένειά μας, γιά τά παιδιά μας. Είναι μάχη γιά τήν Πατρίδα μας διαχρονικά.

